

Arrest

nr. 290 577 van 20 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2023 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOOYBERGHS en van attaché B. DE SMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 28 januari 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 9 mei 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 25 mei 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 30 augustus 2022.

1.3. Op 19 december 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart staatsburger te zijn van Suriname en geboren te zijn op (...). Uw ouders zijn dominees. Van uw zesde tot uw dertiende werd u misbruikt door een gastspreker van de kerk van uw ouders. Toen u dit zei aan uw ouders, werd u door uw vader mishandeld omdat hij u niet geloofde. Zo werd u geslagen. Soms zette uw vader u uit het huis en moest u op het balkon slapen. Uw ouders gingen uiteindelijk uiteen en sinds 2007 heeft u geen contact meer met uw vader. In 2009 ondernam u een toenaderingspoging en woonde u twee maanden bij hem, maar hij behandelde u nog steeds onheus. U woonde nog enkele maanden in hetzelfde dorp maar werd uiteindelijk door hem weggejaagd. Reeds jaren plande u uw vertrek uit Suriname. U kon er immers niet rekenen op uw familie. U werd weggejaagd en belachelijk gemaakt. U bent homoseksueel en uw familie kon dit niet verkroppen. U moest het complex waar uw familie woonde verlaten. Toen u weigerde te vertrekken, werd u door uw broer en uw ooms in elkaar geslagen. Toen dit gebeurde in april 2012 werd u naar het ziekenhuis overgebracht. U was immers geschopt in uw buik en had een gekneusde arm. Vervolgens leidde u uw eigen leven, maar u was niet gelukkig. U moest steeds van de ene plek naar de andere plek verhuizen omdat men ontdekte dat u gay was. Met vier huisbazen kwam het tot gezeik omwille hiervan. Vanaf het moment dat u ontdekte dat de buurt opmerkingen had bij uw levensstijl koos u ervoor om de plaats te verlaten. In 2014 ging u naar Nederland met als doel om eens te kijken hoe het was, of het iets voor u zou zijn om er uiteindelijk te blijven. U ging terug naar Suriname omdat een oom overleden was. U hoorde dat het niet goed ging met de gezondheid van uw moeder en wilde haar bezoeken. Uw familie weigerde u de toegang tot het complex waar ze woonden. Toen u toch probeerde te gaan, werd u in elkaar geslagen. In 2015 kreeg u de diagnose dat u hiv-positief bent. Artsen springen in Suriname nonchalant om met dossiers van cliënten zoals u. Ze praten over cliënten en zeggen zaken die confidentieel moeten zijn. Hoewel u doorverwezen werd naar een specialist zag u enkel zijn assistenten. Telkens u op controle ging, moest u opnieuw uw verhaal doen. Soms was er medicatie beschikbaar en soms niet, hoewel het bij hiv-remmers zeer belangrijk is om deze medicatie onafgebroken te gebruiken. De periode van januari 2016 tot september 2016 bracht u door in de gevangenis. Eerst zat u in voorhechtenis en vervolgens werd een vonnis gevelde met betrekking tot een beschuldiging tot verduistering. U werkte van 2016 tot begin 2018 voor de organisatie (...) die als doelgroep hiv-positieve gays had. U benaderde hen om een hiv-test te doen en om hen verder te begeleiden. Hierdoor veronderstelden mensen dat u ook ziek was. In 2017 was er een werkbezoek naar Nederland gepland met (...), waarvoor u een visum bekwam, maar dat uiteindelijk niet doorging. Nadien werkte u nog voor (...) een bedrijf dat zich bezig houdt met het opzetten van masten voor telecombedrijven. Daarnaast werkte u sinds 2014 ook in het weekend als assistent voor een alternatieve geneesheer die zich bezighield met acupunctuur en massage. Ook verkocht u craft. In september 2019 ging u gedurende dertig dagen naar Nederland om u nogmaals te oriënteren. Een klant van de alternatieve geneesheer ging ermee akkoord om garant te staan voor u. Vervolgens keerde u terug naar Suriname met als doel er alles af te sluiten. U probeerde af te sluiten met uw familie en verkocht uw inboedel en uw auto. Op 3 maart 2020 reisde u van Suriname naar Nederland met een visum dat 65 dagen geldig was. Omwille van corona werd uw terugvlucht geannuleerd. Eind januari 2021 ging u naar België, waar u uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming indiende op 9 mei 2022. Bij terugkeer naar Suriname vreest u dat u er geen plaats zou hebben. U bent immers homoseksueel en hiv-positief. U wordt niet geaccepteerd door uw familie. U werkte voor de LGBT gemeenschap en het is geweten dat u personen die hiv positief waren begeleid heeft. Men bekijkt u daarom scheef. U zou niet kunnen rekenen op een baan. U verkocht alles in Suriname en heeft er niets meer. In Suriname kan heel veel met u gebeuren. De politie zou niet naar u luisteren omdat ze een label op u zouden plaatsen. U zou niet hand in hand kunnen lopen met uw partner en zou er niet vrij kunnen zijn. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw geboorteakte (kopie); uw Surinaams paspoort dat werd uitgegeven op 6 februari 2019 en geldig is tot 6 februari 2024 (origineel); uw Surinaams paspoort dat uitgegeven werd op 21 maart 2014 en geldig was tot 21 maart 2019 (kopie); uw Surinaamse identiteitskaart (kopie); uw uittreksel uit het bevolkingsregister (kopie); een bewijs van bezit van de Surinaamse nationaliteit (kopie); een boekje met betrekking tot uw gezinssamenstelling (kopie); uw contract bij de (...) d.d. 17 oktober 2017; vier certificaten die u behaalde tijdens uw werk bij (...) (kopie); mailverkeer van tijdens de periode waarin u bij (...) werkte (kopie); een algemeen informatiedocument inzake een project van (...) (kopie); een document inzake uw transportvergoeding van januari 2017 (kopie); drie foto's om uw werk bij (...) aan te tonen; uw vliegtuigtickets van uw reizen van Suriname naar Nederland van respectievelijk 3 september

2019 en 2 maart 2020 (kopie); een document inzake uw reisverzekering voor de periode 3 september 2019 tot 3 oktober 2019 (kopie); uw schooldiploma (kopie); een certificaat dat u behaalde in de periode waarin u werkte bij een luchthaven (kopie); een certificaat dat u behaalde in de periode waarin u werkte bij een callcentrum (kopie); de geboorteakte van uw nicht (kopie); de geboorteakte van de moeder van uw nicht (kopie); vier passen (kopie), waaronder uw mediapas, een verzekeringspas en een bankkaart; een energierekening (kopie); negen foto's waarvan u aangeeft dat deze te maken hebben het incident van april 2012 waarbij u mishandeld werd en naar het ziekenhuis moest (kopie) en twee onleesbare of onduidelijke documenten waarvan niet kan afgeleid worden wat u ermee wenst aan te tonen (kopie). Met betrekking tot uw positieve hiv-status legt u de volgende documenten neer: een kaartje van uw infectioloog in Suriname, een medisch getuigschrift bestemd voor de dienst humanitaire regularisaties waarin aangegeven wordt dat u aan hiv lijdt (kopie), een medische brief inzake de onderzoeken die u deed in België (kopie) en waarin onder meer als actuele diagnose een hiv-infectie vermeld staat.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u wenst dat uw persoonlijk onderhoud wordt afgenomen door een vrouwelijke medewerker (vragenlijst CGVS afgenomen op de DVZ d.d. 23 mei 2022, punt 3.6). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw persoonlijk onderhoud georganiseerd met een vrouwelijke medewerker. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (CGVS, p. 14), rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Na grondige analyse van uw administratief dossier en uw verklaringen dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Suriname voor u een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er dient aangestipt te worden dat het CGVS niet twijfelt aan uw homoseksuele geaardheid; noch aan het feit dat u hiv-positief bent. Er dient echter benadrukt te worden dat het loutere feit homoseksueel en/of hiv-patiënt te zijn in Suriname op zich niet voldoende is om te besluiten tot de toekenning van een status van internationale bescherming. Hier dient vooreerst gewezen te worden op de objectieve landeninformatie met betrekking tot homoseksualiteit in Suriname waaruit weliswaar blijkt dat er in de Surinaamse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van homoseksuelen en dat ook de politie hier zich schuldig aan maakt. Echter blijkt uit deze informatie ook dat seksuele betrekkingen tussen personen van hetzelfde geslacht legaal zijn. De wet verbiedt discriminatie en haattaal op basis van seksuele oriëntatie en hierop staan geldboetes en/of gevangenisstraffen tot een jaar. Specifiek op vlak van tewerkstelling verbiedt de wet discriminatie op basis van seksuele oriëntatie. Deze wetgeving werd gehandhaafd, al werd er nog steeds melding gemaakt van discriminatie op vlak van seksuele oriëntatie en hiv-status. Sinds 2011 wordt er in Suriname een pride walk gehouden, die in 2022 voor de twaalfde keer doorging en uitgroeide tot de grootste in het Caribisch gebied. Bovendien wordt nergens in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid. Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Suriname het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Met betrekking tot uw positieve hiv-status dient evenzeer gewezen te worden op de objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat enige mate van discriminatie en stigmatisatie van hiv-patiënten nog steeds voorkomt in de Surinaamse samenleving. Personen met hiv kunnen discriminatie ondervinden op vlak van tewerkstelling, huisvesting en medische diensten. Evenwel blijkt ook dat de Surinaamse autoriteiten aandacht besteden aan deze problematiek en fondsen aanwenden voor de preventie, de behandeling en de strijd tegen hiv. Zo werd er onder meer een derde Nationaal Strategisch Plan tegen hiv uitgerold voor de periode 2014-2020 waarbij de focus ligt op preventie, behandeling en zorg. Ook lanceerde de Surinaamse overheid in 2018 onder meer het 'Treat all' programma ter preventie van hiv en om reductie van het aantal besmettingen te bekomen. Concreet wordt er in dit programma aandacht besteed aan voorlichting voor de samenleving en de psychosociale begeleiding van hiv en aidspatiënten. Hiv wordt door het Surinaamse ministerie van Volksgezondheid voorts als een chronische ziekte beschouwd. Het integreerde de behandeling ervan binnen het bestaande

gezondheidszorgsysteem zodat zowel artsen in de publieke als in de private sector behandelingen en medicatie kunnen voorzien. De overheid dekt voorts de kosten die verbonden zijn aan labo-onderzoeken. Bovendien kunnen chronisch zieken, onder wie personen die lijden aan hiv en diabetes, zich beroepen op "One Stop Shops". Dit zijn poliklinieken waar patiënten gratis hun antiretrovirale medicatie verkrijgen en opgevolgd worden door een team van dokters en verpleegkundigen. Verder blijkt dat de Surinaamse autoriteiten en verschillende organisaties initiatieven nemen om stigmatisering en discriminatie tegen te gaan. Zo werd er recent een wetsvoorstel ingediend dat moet voorkomen dat personen met hiv gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt en op de werkvloer. In geval van onterechte behandeling in relatie tot hiv en werk bestaat de mogelijkheid om klacht in te dienen bij de afdeling arbeidsinspectie en bij het ministerie van arbeid. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er in Suriname verschillende ngo's aanwezig zijn die steun bieden aan personen met hiv. Rekening houdend met de voorgaande landeninformatie en met alle elementen in uw dossier, dient vastgesteld te worden dat in casu het feit dat u homoseksueel en hiv-patiënt bent niet noopt te besluiten tot de toekenning van een status van internationale bescherming in uw hoofde. Het behoren tot een bepaalde sociale groep wijst er immers niet automatisch op dat een verzoeker wordt vervolgd. De vervolgingsvrees dient immers steeds in concreto te worden aangetoond, waarbij deze moet afgewogen worden ten opzichte van de situatie in het land van herkomst. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. In casu dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat dit het geval is. Vooreerst kan erop gewezen worden op het feit dat uw houding absoluut niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de voorbije jaren meermaals naar Nederland reisde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zo reisde u voor uw definitieve komst naar Europa reeds naar Nederland in december 2014 en in september 2019 (CGVS, p. 11, 12). Deze beide reizen hadden tot doel om u te oriënteren, om te kijken of het wat voor u zou zijn om te blijven (CGVS, p. 12, 13). Ook voor u naar België kwam eind januari 2021, verbleef u voordien in Nederland sinds u Suriname verliet op 3 maart 2020 (CGVS, p. 13, 14). U diende nooit een verzoek om internationale bescherming in in Nederland. De reden dat u geen verzoek om internationale bescherming indiende in Nederland, dat u er van andere lotgenoten hoorde dat ze gewoon teruggestuurd werden naar Suriname (CGVS, p. 15), volstaat niet om uw nalaten te rechtvaardigen. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat u dit niet deed staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde. Ook het feit dat u na twee van uw reizen naar Nederland terugkeerde naar Suriname staat haaks op een beschermingsnood in uw hoofde aldaar. Dat u dit deed omdat de garantsteller via wie u uw visum bekwam anders een boete kon krijgen (CGVS, p. 29), is niet in verhouding met de door u beweerde vrees. Dat u, die reeds sinds uw jeugd ontdekte dat hij homoseksueel was en die sinds 2015 op de hoogte is dat hij hiv-positief is - de twee redenen die u inroept als oorzaak voor uw verzoek om internationale bescherming -, ondanks het feit dat een van deze elementen of beide elementen reeds aanwezig waren ten tijde van uw eerdere verblijven in Nederland er toch geen verzoek om internationale bescherming indiende en zelfs meermaals terugkeerde naar Suriname (CGVS, p. 18, 21), roept vraagtekens op bij de ernst van de door u beweerde vrees. Hoewel u in maart 2020 naar Nederland reisde en aangaf dat het uw bedoeling was om Suriname definitief te verlaten en er nooit meer terug te keren (vragenlijst CGVS d.d. 23 mei 2022, punt 3.5), diende u pas op 9 mei 2022, i.e. meer dan twee jaar later, een verzoek om internationale bescherming in in België. Dergelijke laattijdigheid roept evenzeer vraagtekens op bij de ernst van de door u beweerde vrees. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u dit niet deed omdat u bang was omdat u van veel mensen hoorden dat ze een verzoek om internationale bescherming indienden en geweigerd werden, volstaat niet voor dit nalaten (CGVS, p. 14). Voorgaande vaststellingen betreffende uw houding zijn een zeer duidelijke indicatie dat u internationale bescherming omwille van uw leven als homoseksuele en hiv-positieve man niet noodzakelijk achtte en dat de door u aangekaarte problemen geenszins van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Dit wordt bevestigd door onderstaande vaststellingen betreffende uw verklaringen over uw leven in Suriname.

Met betrekking tot uw stelling dat u in Suriname niet zo vrij zou kunnen zijn (CGVS, p. 18, 19), dient er op gewezen te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Suriname relaties had met mannen en dat u uw seksuele geaardheid in zekere mate kon beleven. Zo had u in Suriname vier partners (CGVS, p. 22) en kon u samenwonen met uw partner N. (...) (CGVS, p. 5). U woonde ook enige tijd bij een klasgenoot die ook gay was en wiens ouders hiervan op de hoogte waren en die hem ondersteunden (CGVS, p. 5). U werkte van 2016 tot begin 2018 voor (...) die als doelgroep de LGBT-gemeenschap had (CGVS, p. 7). In zoverre u aangeeft dat u in Suriname niet met een man hand in hand over straat zou kunnen lopen (CGVS, p. 18), kan hieruit niet blijken dat dit voor u dermate fundamenteel is dat het de situatie in Suriname ondraaglijk zou maken. Met betrekking tot uw homoseksualiteit kan nog aangestipt worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u naar behoren behandeld werd toen u een periode doorbracht in het cellenhuis (CGVS, p. 10). Men had er oog voor het feit dat u uit de LGBT-gemeenschap afkomstig was en u werd in bescherming genomen (CGVS, p. 10). Doorgaans zaten er vier of vijf personen in een cel, maar u zat alleen (CGVS, p. 10). Dat er in het cellenhuis waar u zat aandacht besteed werd aan uw homoseksualiteit is iets dat wijst op een zekere aandacht en zorg van de autoriteiten met betrekking hiertoe. Hoewel u opwerpt dat u gezien feit dat u gay bent, hiv-positief bent en dat het geweten is dat u hiv-positief bent omwille van het werk waarin u hiv positieven begeleidde niet op een baan zou kunnen rekenen (CGVS, p. 20), blijkt het tegendeel uit uw verklaringen. Nadat u uw diagnose van hiv kreeg, werkte u vanaf 2016 tot begin 2018 voor de organisatie (...) (CGVS, p. 7). Ook nadat u dit werk deed waarvan u aangaf dat anderen u daardoor percipieerden als ziek (CGVS, p. 20) vond u nog ander werk: u werkte gedurende heel 2018 tot begin 2019 voor (...), een bedrijf dat masten voor telecombedrijven opzet (CGVS, p. 7). Dit werk deed u tot het moment dat u Suriname verliet (CGVS, p. 8). Zelf vertelt u over de periode voor u naar Nederland kwam in 2019 dat u goed werk had, goede inkomsten en dat u genoeg gespaard had om op reis te gaan (CGVS, p. 13). Daarnaast werkte u sinds 2014 ook in het weekend als assistent voor een alternatieve geneesheer die zich bezighield met acupunctuur en massage (CGVS, p. 8). Deze alternatieve geneesheer was op de hoogte van uw hiv status en vond het oké (CGVS, p. 28, 29). Dat deze geneesheer enige invloed heeft en u welwillend gezind is, blijkt onder meer uit het feit dat u aangaf dat u via zijn contacten naar Nederland kon gaan en dat u ook via een patiënt van hem bij G. (...) aan de slag kon (CGVS, p. 28, 29). Uit niets blijkt dat u in de toekomst niet opnieuw bij hem aan de slag zou kunnen en beroep zou kunnen doen op hem en zijn netwerk om u verder te ondersteunen. Dat u ondernemend bent blijkt bovendien uit het feit dat u in Suriname ook craft maakte (CGVS, p. 8). Ook actueel in België stuurt u craft naar Suriname (CGVS, p. 9), waar u dus klaarblijkelijk nog steeds over een afzetmarkt beschikt. Dat u als reden waarom u geen werk meer zou vinden bij terugkeer naar Suriname een eenmalige sollicitatie aanhaalt waarvan u aangeeft dat er u verteld werd dat u eerst een medisch onderzoek moest doen, hetgeen u weigerde (CGVS, p. 28), doet geen afbreuk aan het feit dat u toegang had tot de Surinaamse arbeidsmarkt. Voorgaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk maakt dat u omwille van uw geaardheid en hiv-status geen werk zou vinden en wijzen bovendien op zelfredzaamheid, ondernemingszin en een netwerk in uw hoofde bij terugkeer naar Suriname. Met betrekking tot uw vrees dat u nergens terecht zou kunnen (CGVS, p. 20), dient er op gewezen te worden dat uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u toegang had tot de huizenmarkt en dat u op verschillende adressen kon wonen (CGVS, p. 5-7). Dat u bepaalde adressen verliet eens u de burens negatieve dingen hoorde zeggen over uw levensstijl (CGVS, p. 18, 22, 23), doet hier geen afbreuk aan. Met betrekking tot het feit dat u aangeeft dat u moest verhuizen omdat men ontdekte dat u gay was en in zoverre u opwierp dat u vier keer gezeik kreeg met de huisbaas omwille van het feit dat u homo was (CGVS, p. 18, 22, 23), dient te worden aangestipt dat u in het begin van het interview ook aangaf dat u bepaalde woonsten verliet om andere redenen. Zo gaf u aan dat u de (...) in Paramaribo verliet en verhuisde naar de (...) begin 2019 omdat uw contract toen afgelopen was (CGVS, p. 6). In de (...) woonde u drie maanden en u verliet dit adres omdat u destijds naar Nederland kwam (CGVS, p. 6). Bij terugkeer woonde u vervolgens zes maanden in Wanicka, waar u opnieuw vertrok omdat u naar Nederland zou komen (CGVS, p. 7). Dat u in het verleden door uw moeder uit het huis gezet werd (CGVS, p. 18), doet geen afbreuk aan het feit dat u, ondanks dit gebrek aan steun vanwege uw familie, er stevast in slaagde om uw leven uit te bouwen. Bovendien geeft u aan dat de relatie met uw moeder hersteld is sinds u in Europa bent (CGVS, p. 9, 10). Jullie bellen nu graag (CGVS, p. 10), al geeft u aan dat dit enkel het geval is omdat u nu hier bent en uw moeder minder de schande voelt (CGVS, p. 21). Bijkomend kan opgemerkt worden dat u nog steeds in contact staat met uw ex-collega's, ex-klasgenoten en met LGBT-ngo's (CGVS, p. 10). Gelet op het voorgaande blijkt bovendien geenszins dat u niet in staat zou zijn om uw leven (opnieuw) uit te bouwen, zoals u in het verleden ook deed. Dat u niets zou hebben bij een terugkeer naar Suriname gezien u al uw bezittingen verkocht doet hieraan, gelet op uw netwerk en uw ondernemingszin, geen afbreuk. Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat u in het verleden nergens terecht kon noch dat u geen onderkomen zou kunnen vinden of een zelfstandig leven zou kunnen uitbouwen bij een terugkeer naar Suriname. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u toegang had tot gezondheidszorg in Suriname en dat u in Suriname behandeld werd voor hiv (CGVS, p. 18, 19), hetgeen volledig in lijn ligt met de beschikbare informatie. U

werd door uw huisarts doorverwezen naar een specialist, bij wie u in behandeling ging (CGVS, p. 28). U gebruikte hivremmers en er werden in het labo testen afgenomen (CGVS, p. 28). Dat u niet geholpen zou worden (CGVS, p. 21) blijkt dan ook allerm minst uit uw verklaringen. U had niet alleen zelf toegang tot de gezondheidszorg, u begeleidde ook anderen hiertoe tijdens uw werk bij (...). Zo begeleidde u de doelgroep om een hiv-test te doen en ook in hun verdere traject (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u zekere kanttekeningen maakt bij uw behandeling. Dat u nooit de specialist zelf ontmoette maar telkens alleen zijn assistenten zag en dat u het niet prettig vond om telkens uw verhaal te moeten herhalen (CGVS, p. 19), doet geen afbreuk aan het feit dat u wel degelijk een medische behandeling kreeg in Suriname. Met betrekking tot het feit dat u stelt dat er nonchalant werd omgesprongen met informatie die confidentieel moet zijn (CGVS, p. 18, 19), dient aangestipt te worden dat ook in Suriname dokters verbonden zijn aan het beroepsgeheim, zoals blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier. Uit het feit dat u aangeeft dat er eens een stagiaire in de ruimte van de dokter bleef, ook al had u aangegeven dat u dit niet wilde (CGVS, p. 19), kan overigens geenszins verregaande inbreuk op het beroepsgeheim afgeleid worden. Uit voorgaande blijkt dat u, ondanks uw homoseksuele geaardheid en uw positieve hiv-status, in Suriname een leven kon uitbouwen, dat u toegang had tot de arbeidsmarkt, dat u onderwijs kon volgen, dat u onderdak kon vinden, dat u een netwerk kon uitbouwen en dat u ook beroep kon op medische zorgen. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt. Ook uit de door u aangehaalde problemen die u in Suriname omwille van uw homoseksuele geaardheid en/of omwille van uw positieve hiv-status met uw familie en/of uw medeburgers kende, kan geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden. Zo geeft u aan dat, behalve het geweld vanwege uw vader en het gewelddadig incident met uw familie in 2012, er nadien geen incidenten meer waren waarbij u slachtoffer werd van geweld vanwege uw familie (CGVS, p. 24, 25). Dit is enigszins bevreemdend gezien u op een ander moment tijdens het persoonlijk onderhoud nog leek te verwijzen naar een geweldincident met uw familie dat dateerde van de periode na uw bezoek aan Nederland in december 2014 (CGVS, p. 5) - u haalde immers aan dat u toen in elkaar geslagen werd toen u uw zieke moeder wilde bezoeken. Dat u dit laatstgenoemde incident niet opnieuw aanhaalde wanneer u gevraagd werd naar andere geweldincidenten met uw familie roept vraagtekens op. Het geweld vanwege uw vader - u werd door hem mishandeld en hij sloeg u met ietsels tot gevolg, hij zette u buiten op het balkon om te slapen en u mocht niet meer binnen (CGVS, p. 10, 19) -, dateert van meer dan tien jaar geleden. Sinds 2007 of 2009 heeft u geen contact meer met hem (CGVS, p. 10 en 20). Soms toen u naar het binnenland ging zag u hem nog maar dan deed hij altijd alsof hij u niet zag (CGVS, p. 10). Dat uw vader u negeert is weliswaar zeer pijnlijk, doch is dit niet van de aard dat dit gelijk gesteld kan worden met vervolging. Met betrekking tot de documenten die u neerlegt om uw verklaringen inzake de mishandeling die u vanwege uw familie, met name uw broers en ooms ondervond in april 2012 te ondersteunen, dient vastgesteld te worden dat deze aan overtuigingskracht missen (CGVS, p. 16, 17; document 19). U legt weliswaar enkele foto's neer van u in een ziekenhuisbed en waarop u te zien bent met een dichtgenaaide wonde aan uw buik rechts onderaan en u verklaart hierover dat u geschopt werd in uw buik (CGVS, p. 18), maar uit niets kan blijken om welke reden u precies in een ziekenhuis belandde, noch waarom u geopereerd werd. U geeft aan niet te beschikken over andere documenten over deze ziekenhuisopname (CGVS, p. 18). U had er immers nooit aan gedacht om uw ontslagbrief in te scannen (CGVS, p. 18). De vaststelling dat u het feit dat u in het ziekenhuis belandde slechts met foto's kan ondersteunen roept ernstige vraagtekens op. Indien u daadwerkelijk ten gevolge van mishandeling in het ziekenhuis belandde, kan verwacht worden dat u dit zou kunnen ondersteunen met medische documenten. Er kan bovendien niet voorbijgegaan worden aan het feit dat uit een ander door u neergelegd document (document 22) blijkt dat u in het verleden een appendectomie onderging, een operatie waarbij de appendix die rechts onderaan in de buik gelegen is verwijderd wordt en dat de wonde die u aan een dergelijke operatie overgehouden moet hebben mogelijks overeen kan komen met de wonde op de door u neergelegde foto's. Wat er ook van zij van de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis in 2012 en van de gebeurtenis van na december 2014, uit uw verklaringen blijkt dat u, zoals aangestipt, reeds geruime tijd geen slachtoffer meer werd van geweld vanwege uw familie (CGVS, p. 24, 25). Sindsdien haalt u geen geweldincidenten meer met hen aan. Uw broers waren, toen ze u terugzagen, enkel verrast dat u nog in leven was (CGVS, p. 27). Van daadwerkelijke problemen was er geen sprake. Dat u nog geruime tijd in Suriname verbleef zonder dat u nog slachtoffer werd van fysiek geweld vanwege uw familie, wijst erop dat dit ook bij terugkeer niet het geval zal zijn. Er zijn geen elementen in uw dossier die hier een ander licht op werpen. Volledigheidshalve kan hier nogmaals gewezen worden op uw houding. De ernst van een eventuele nood aan internationale bescherming in uw hoofde omwille van uw familie wordt immers volledig ondermijnd omdat u ook na uw reizen naar Nederland in 2014 en 2019 nog terugkeerde naar Suriname. Met betrekking tot het feit dat u gewag maakte van mondelinge bedreigingen door de families van cliënten en een incident dat een plaatsvond toen u op de bus te maken kreeg met een man die een one night stand had gehad met een hiv-positieve cliënt en die zijn woede op u en een collega wenste te bekoelen door op de bus naar jullie

te trappen (CGVS, p. 25), dient vastgesteld te worden dat ook dit er niet toe noopt dat er besloten dient te worden tot een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Deze verbale bedreigingen en dit eenmalige incident dienen gesitueerd te worden binnen de context van uw toenmalige werk voor F. (...) dat u uitvoerde tot begin 2018. Sindsdien kende u geen problemen meer (CGVS, p. 25, 26). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat de gebeurtenis op de bus een éénmalig geweldincident betrof dat klaarblijkelijk afliep zonder al te zware gevolgen (CGVS, p. 25, 26). U gaf immers aan dat de chauffeur de man uit de bus zette (CGVS, p. 25). Wat betreft de overige problemen met medeburgers die u aanhaalde - er werd naar u geschreeuwd en men maakte opmerkingen (CGVS, p. 9) -, dient vastgesteld te worden dat deze door u opgeworpen problemen geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uitmaken. Hoewel het door u aangehaalde gedrag van uw medeburgers laakbaar is, is dit onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan nog aangestipt worden dat uit het feit dat u aangaf dat het allerlaatste wat u deed in Suriname was om het land te verkennen, om op wandel te gaan in verschillende dorpen waar u nog nooit geweest was (CGVS, p. 11), niet meteen blijkt geeft van een vrees van u van uw medeburgers. Aangaande uw verwijzing naar het feit dat u omwille van uw werk bij (...) in de kijker gelopen zou zijn en vies bekeken zou worden (CGVS, p. 20), dient nog benadrukt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u desondanks nadat u met dit werk stopte geen enkele problemen kende. De vraag of u sinds 2018 problemen kende, beantwoordde u ontkennend (CGVS, p. 26). Uit uw verklaringen blijkt overigens dat u sinds u stopte met uw werk bij (...) begin 2018 ook stopte met activiteiten te doen voor LGBT-organisaties. U wilde dit immers niet als vrijwilliger doen, maar wilde meer proberen te bereiken door een vast werk te hebben, dat u uiteindelijk ook vond bij (...) (CGVS, p. 26). Uw stelling dat u op tv en in de media verscheen, staat u niet met documenten (CGVS, p. 23). Dat er voor een project in 2017 een foto van u gepost werd waarbij u zich out als homoseksuel en opkomt voor de LGBT-gemeenschap wordt op zich niet betwist, doch uit uw verklaringen blijkt niet dat u omwille hiervan specifieke problemen kende of zal kennen. Dat u opwerpt dat er in Suriname heel veel met u kan gebeuren en dat de politie niet naar u zou luisteren (CGVS, p. 18), volstaat niet om in uw hoofde een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Gezien blijkt dat u in een vrij geruime periode voor uw vertrek geen problemen kende, kan immers niet zonder meer aangenomen worden dat dit bij terugkeer wel het geval zou zijn. Erop gewezen dat u een aanzienlijke periode in Suriname verbleef zonder problemen en gevraagd of dit er niet op kan wijzen dat u ook bij terugkeer geen problemen zou hebben (CGVS, p. 29), verwees u bovendien in eerste instantie slechts naar het feit dat alles er duurder is en dat er hogere koersen zijn, wat louter economische motieven zijn (CGVS, p. 29). Vervolgens wees u ook op het feit dat u homoseksuel bent en hivpositief (CGVS, p. 29), maar gelet op alle voorgaande vaststellingen dient besloten te worden dat blijkt dat u geen elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Suriname persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt. Betreffende het misbruik waarbij u in de periode van 2000 tot 2005 slachtoffer werd door toedoen van een dominee die als gastspreker uit het buitenland naar de kerk van uw ouders kwam om te spreken (CGVS, p. 10) valt geen actuele nood aan internationale bescherming in uw hoofde af te leiden. Deze problemen zijn te ver in het verleden gesitueerd om anno 2022 in uw hoofde nog een vrees voor vervolging of ernstige schade te rechtvaardigen. U haalde immers geen verdere problemen met deze man aan, noch uitte u een concrete vrees voor hem naar de toekomst toe (CGVS, p. 18-21, p. 29). U slaagde er bovendien in om in Suriname een leven uit te bouwen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen waaruit kan blijken dat u omwille van deze problemen, die zich meer dan zeventien jaar geleden afspeelden, anno 2022 een vrees zou hebben bij terugkeer naar Suriname. Aangaande uw stelling dat u in België veel vriendelijker wordt behandeld en beter opgevolgd dan in Suriname en dat u de medicijnen in België beter vindt en aankaat dat die in Suriname niet altijd voorhanden waren (CGVS, p. 19), dient aangestipt te worden dat het feit dat er een kwaliteitsverschil is tussen de Belgische en de Surinaamse gezondheidszorg en dat u zich in België vriendelijker bejegend voelt geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van medische elementen kan u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De overige documenten die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming voorlegt slagen er niet in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw nationaliteit en

identiteit - zoals aangetoond door uw geboorteakte, uw twee paspoorten, uw identiteitskaart, uw uittreksel uit het bevolkingsregister en uw een bewijs van bezit van de Surinaamse nationaliteit - staan immers niet ter discussie. Ook aan uw verklaringen over uw gezinssamenstelling, zoals ondersteund door het boekje met betrekking tot uw gezinssamenstelling wordt niet getwijfeld. Dat u een diploma heeft van het middelbaar onderwijs en dat u certificaten behaalde terwijl u uw voormalige jobs uitvoerde, heeft geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. De identiteit van uw nicht en van de moeder van uw nicht, zoals aangetoond door hun geboorteaktes, hebben geen betrekking op bovenstaande argumentatie. Hetzelfde geldt voor de vier passen die u neerlegt (waaronder uw bankkaart, mediapas en een verzekeringspas), voor uw energierekening en voor de twee onleesbare of onduidelijke documenten waaruit niet afgeleid kan worden wat u ermee wenst aan te tonen. Dat u in september 2019 en in maart 2020 naar Nederland reisde, zoals aangetoond door de door u neergelegde vliegtuigtickets en het document inzake uw reisverzekering, wordt niet betwijfeld. Dat u voor F. (...) werkte; zoals aangetoond door uw contract, foto's, mailverkeer, een infodocument en certificaten; wordt door het CGVS niet betwijfeld. Eerder in deze beslissing werd evenwel uiteengezet dat u geen beschermingsnood in uw hoofde aantoonde omwille van dit werk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij behoort tot een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, met name de sociale groep van "*homoseksuelen*" en de sociale groep van "*hiv-positieven*". Hij meent dat hij zich hierdoor in een kwetsbare positie bevindt en hekelt het feit dat verweerder de hiermee gepaard gaande discriminaties niet afdoende heeft onderzocht. Verzoeker betoogt voorts dat de landeninformatie waarnaar verweerder verwijst, enerzijds ofwel het onderwerp van de discriminatie aangaande homoseksuelen behandelt ofwel het onderwerp van hiv-patiënten. Volgens verzoeker wordt er in de landeninformatie nergens de situatie besproken of behandeld van personen in wiens hoofde deze beide elementen zijn verenigd. Verzoeker citeert uit en verwijst naar rapporten inzake de discriminatie van homoseksuelen in Suriname en stelt voorts dat de discriminatie wordt getolereerd en slachtoffers die hier melding van maken bij overheidsdiensten, door de maatschappij worden uitgesloten. Verzoeker vervolgt dat het feit dat hij ondernemend is, betekent dat hij het lang heeft kunnen uithouden in Suriname en dat dit nu niet tegen hem gebruikt mag worden. Hij betoogt voorts dat het "*unfair*" is te stellen dat hij geen problemen heeft ondervonden op de arbeidsmarkt omwille van zijn tewerkstelling bij F.. Aangaande het motief van de bestreden beslissing inzake de huisvesting in Suriname, betoogt verzoeker dat hij meerdere malen is moeten verhuizen nadat zijn burelen op de hoogte werden gesteld van zijn seksuele geaardheid en zijn positieve hiv-status.

Verzoeker betoogt aldus dat hij omwille van zijn problemen in Suriname wordt verstoten door zijn familie, telkens moet verhuizen van zodra zijn seksuele geaardheid en/of positieve hiv status gekend werd, alleen maar werd tewerkgesteld voor korte duur en uit angst niet naar buiten durft te gaan.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken toe aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing wordt vermeld om welke redenen de versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van verzoekers verzoek:

(i) het feit dat verzoeker het grondgebied van het Rijk onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

2.3.3.2. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade:

(i) op basis van de objectieve landeninformatie met betrekking tot homoseksualiteit in Suriname blijkt dat er in de Surinaamse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van homoseksuelen en dat ook de politie zich hieraan schuldig maakt, echter blijkt uit dezelfde informatie dat seksuele betrekkingen tussen personen van hetzelfde geslacht legaal zijn. De wetgeving inzake het verbod betreffende discriminatie en haattaal op basis van seksuele oriëntatie wordt bovendien gehandhaafd. Daarenboven wordt er in Suriname een van de grootste *pride walks* van het Caraïbisch gebied gehouden, en wordt er nergens in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid. Niet iedere homoseksueel loopt aldus het risico om slachtoffer te worden van vervolging;

(ii) betreffende verzoekers positieve hiv-status wordt er vastgesteld dat op basis van objectieve landeninformatie is gebleken dat enige mate van discriminatie en stigmatisering van hiv-patiënten op basis van tewerkstelling, huisvesting en medische diensten nog steeds voorkomt in Suriname. De Surinaamse autoriteiten besteden hier echter aandacht aan zoals de preventie, de behandeling en de strijd tegen hiv. Ook blijkt dat er in Suriname verschillende ngo's zijn die steun bieden aan personen met hiv;

(iii) het behoren tot een bepaalde sociale groep wijst niet automatisch op het feit dat een verzoeker wordt vervolgd, dit moet immers steeds *in concreto* worden aangetoond. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet heeft kunnen aantonen dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt;

(iv) verzoekers houding stemt absoluut niet overeen of getuigt niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming nu (a) verzoeker meermaals naar Nederland reisde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen; (b) verzoeker na twee van zijn reizen naar Nederland terugkeerde naar Suriname, wat haaks staat op een beschermingsnood in zijn hoofde; (c) verzoeker pas op 9 mei – meer dan twee jaar nadat hij was toegekomen in Nederland en aangaf nooit meer naar Suriname terug te keren – een verzoek om internationale bescherming indiende in België, wat evenzeer vragen oproept bij de ernst van zijn beweerde vrees;

(v) verzoekers verklaringen over zijn leven in Suriname bevestigen dat hij geen vrees heeft in vluchtelingenrechtelijke zin: (a) met betrekking tot verzoekers stelling dat hij in Suriname niet zo vrij zou kunnen zijn, dient erop gewezen te worden dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij in Suriname relaties had met mannen en dat hij er zijn seksuele geaardheid in zekere mate kon beleven; (b) aangaande verzoekers homoseksualiteit kan nog aangestipt worden dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij naar behoren behandeld werd toen hij een periode heeft doorgebracht in het cellenhuis;

(vi) wat betreft verzoekers bewering dat hij omwille van seksuele geaardheid, het feit dat hij hiv-positief is en dit ook geweten is, niet aan een baan zou kunnen geraken, moet worden vastgesteld dat verzoeker (a) na zijn diagnose van hiv voor de organisatie F. werkte (2016-2018); (b) na zijn tewerkstelling bij F. werk vond bij een bedrijf dat masten voor telecombedrijven opzet (tot begin 2019), (c) in 2014 werkte als assistent voor een alternatieve geneesheer die op de hoogte was van zijn hiv-status en uit niets blijkt dat hij in de toekomst niet opnieuw aan de slag zou kunnen gaan bij hem; (d) bovendien ook craft maakt (nu ook vanuit België) waarbij hij in Suriname nog steeds over een afzetmarkt beschikt. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij omwille van zijn geaardheid en hiv-status geen werk zou kunnen vinden;

(vii) met betrekking tot verzoekers vrees dat hij nergens zou terecht komen, dient te worden vastgesteld dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij toegang had tot de huizenmarkt en hij op verschillende adressen kon wonen. Verzoeker is aldus in staat om zijn leven uit te bouwen zoals hij in het verleden ook heeft gedaan;

(viii) uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij toegang had tot gezondheidszorg en dat hij in Suriname behandeld werd voor hiv, hetgeen volledig in lijn ligt met de beschikbare informatie;

(ix) uit verzoekers aangehaalde problemen met zijn familie en/of medeburgers omwille van zijn seksuele geaardheid en/of omwille van zijn positieve hiv-status, kan geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid nu (a) verzoeker aangaande de geweldincidenten die door zijn familie werden gepleegd verschillende verklaringen heeft afgelegd; (b) de geweldincidenten die wel zouden hebben plaatsgevonden, met name het geweld vanwege zijn vader, dateren van meer dan tien jaar geleden; (c) inzake de documenten die verzoeker heeft neergelegd om zijn verklaringen inzake de mishandeling vanwege zijn familie te ondersteunen, dient te worden vastgesteld dat deze overtuigingskracht missen; (d) het feit dat verzoeker na zijn reizen naar Nederland terugkeerde naar Suriname heeft als gevolg dat de ernst van een eventuele nood aan internationale bescherming volledig wordt ondermijnd; (e) betreffende het feit dat hij gewag maakte van mondelinge bedreigingen door families van cliënten en een incident dat plaatsvond toen hij op de bus waarbij hij en een collega werden aangevallen, moet worden vastgesteld dat dit er niet toe noopt dat er besloten dient te worden tot een nood aan internationale bescherming. Dit was immers een eenmalige gebeurtenis binnen de context van zijn toenmalige tewerkstelling voor F. dat hij uitvoerde tot 2018; (f) wat betreft de overige problemen met medeburgers, dient te worden vastgesteld dat deze geen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uitmaken;

(x) verzoekers verwijzing naar het feit dat hij omwille van zijn werk bij F. in de kijker zou gelopen zijn en vies bekeken zou worden, dient te worden benadrukt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen problemen meer heeft gekend nadat hij niet meer voor F. werkte. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat hij specifieke problemen kende of zal kennen omwille van het opkomen of het uitvoeren van activiteiten voor de LGBT-gemeenschap. Dat alles dunder is geworden en er hogere koersen zijn vormt evenmin een element waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Suriname persoonlijk een bijzonder risico loopt op systematische discriminatie;

(xi) betreffende het misbruik waarbij hij in de periode van 2000 tot 2005 slachtoffer werd door toedoen van een dominee, moet worden vastgesteld dat er geen actuele nood aan internationale bescherming in zijn hoofde valt af te leiden;

(xii) aangaande verzoekers stelling dat hij in België veel vriendelijker wordt behandeld en wat betreft zijn gezondheid beter wordt opgevolgd dan in Suriname, dient te worden aangestipt dat dit geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria inzake de subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet;

(xiii) de overige documenten die verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, kunnen de voorgaande vaststellingen niet wijzigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker verklaart Suriname te zijn ontvlucht en dat hij er niet kan terugkeren omwille van zijn homoseksualiteit en positieve hiv-status. Volgens verzoeker kan hij zijn seksuele geaardheid niet vrijelijk uiten en kan hij omwille van zowel zijn seksuele geaardheid als zijn hiv-status geen werk of woonplaats vinden. Verzoeker haalt tevens het misbruik aan door toedoen van een dominee waarvan hij het slachtoffer was gedurende de periode 2000-2005.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.3. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor zijn leven in Suriname ondraaglijk wordt. De commissaris-generaal considereert immers op goede gronden het volgende:

“Er dient aangestipt te worden dat het CGVS niet twijfelt aan uw homoseksuele geaardheid; noch aan het feit dat u hiv-positief bent. Er dient echter benadrukt te worden dat het loutere feit homoseksueel en/of

hiv-patiënt te zijn in Suriname op zich niet voldoende is om te besluiten tot de toekenning van een status van internationale bescherming.

Hier dient vooreerst gewezen te worden op de objectieve landeninformatie met betrekking tot homoseksualiteit in Suriname waaruit weliswaar blijkt dat er in de Surinaamse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van homoseksuelen en dat ook de politie hier zich schuldig aan maakt. Echter blijkt uit deze informatie ook dat seksuele betrekkingen tussen personen van hetzelfde geslacht legaal zijn. De wet verbiedt discriminatie en haattaal op basis van seksuele oriëntatie en hierop staan geldboetes en/of gevangenisstraffen tot een jaar. Specifiek op vlak van tewerkstelling verbiedt de wet discriminatie op basis van seksuele oriëntatie. Deze wetgeving werd gehandhaafd, al werd er nog steeds melding gemaakt van discriminatie op vlak van seksuele oriëntatie en hiv-status. Sinds 2011 wordt er in Suriname een pride walk gehouden, die in 2022 voor de twaalfde keer doorging en uitgroeide tot de grootste in het Caribisch gebied. Bovendien wordt nergens in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid. Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Suriname het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging.

Met betrekking tot uw positieve hiv-status dient evenzeer gewezen te worden op de objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat enige mate van discriminatie en stigmatisatie van hiv-patiënten nog steeds voorkomt in de Surinaamse samenleving. Personen met hiv kunnen discriminatie ondervinden op vlak van tewerkstelling, huisvesting en medische diensten. Evenwel blijkt ook dat de Surinaamse autoriteiten aandacht besteden aan deze problematiek en fondsen aanwenden voor de preventie, de behandeling en de strijd tegen hiv. Zo werd er onder meer een derde Nationaal Strategisch Plan tegen hiv uitgerold voor de periode 2014-2020 waarbij de focus ligt op preventie, behandeling en zorg. Ook lanceerde de Surinaamse overheid in 2018 onder meer het 'Treat all'programma ter preventie van hiv en om reductie van het aantal besmettingen te bekomen. Concreet wordt er in dit programma aandacht besteed aan voorlichting voor de samenleving en de psychosociale begeleiding van hiv-aidspatiënten. Hiv wordt door het Surinaamse ministerie van Volksgezondheid voorts als een chronische ziekte beschouwd. Het integreerde de behandeling ervan binnen het bestaande gezondheidszorgsysteem zodat zowel artsen in de publieke als in de private sector behandelingen en medicatie kunnen voorzien. De overheid dekt voorts de kosten die verbonden zijn aan labo-onderzoeken. Bovendien kunnen chronisch zieken, onder wie personen die lijden aan hiv en diabetes, zich beroepen op "One Stop Shops". Dit zijn poliklinieken waar patiënten gratis hun antiretrovirale medicatie verkrijgen en opgevolgd worden door een team van dokters en verpleegkundigen. Verder blijkt dat de Surinaamse autoriteiten en verschillende organisaties initiatieven nemen om stigmatisering en discriminatie tegen te gaan. Zo werd er recent een wetsvoorstel ingediend dat moet voorkomen dat personen met hiv gediscrimineerd worden op de arbeidsmarkt en op de werkvloer. In geval van onterechte behandeling in relatie tot hiv en werk bestaat de mogelijkheid om klacht in te dienen bij de afdeling arbeidsinspectie en bij het ministerie van arbeid. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat er in Suriname verschillende ngo's aanwezig zijn die steun bieden aan personen met hiv.

Rekening houdend met de voorgaande landeninformatie en met alle elementen in uw dossier, dient vastgesteld te worden dat in casu het feit dat u homoseksueel en hiv-patiënt bent niet noopt te besluiten tot de toekenning van een status van internationale bescherming in uw hoofde. Het behoren tot een bepaalde sociale groep wijst er immers niet automatisch op dat een verzoeker wordt vervolgd. De vervolgingsvrees dient immers steeds in concreto te worden aangetoond, waarbij deze moet afgewogen worden ten opzichte van de situatie in het land van herkomst. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. In casu dient vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat dit het geval is."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij behoort tot twee bepaalde sociale groepen in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, met name de sociale groep van "homoseksuelen" en de sociale groep van "hiv-positieven". Hij meent dat hij zich hierdoor in een kwetsbare positie bevindt en hekelt het feit dat verweerder de hiermee gepaard gaande discriminaties niet afdoende heeft onderzocht. De Raad stelt vast dat verzoeker met dit betoog louter volhardt in zijn eerder afgelegde verklaringen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker betoogt voorts dat de landeninformatie waarnaar verweerder verwijst, enerzijds het onderwerp van de discriminatie van homoseksuelen behandelt en anderzijds het onderwerp van hiv-patiënten, echter wordt er in de landeninformatie nergens de situatie besproken of behandeld van personen in wiens hoofde deze beide elementen zijn verenigd. In dit verband herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing luidt als volgt: *“rekening houdend met de voorgaande landeninformatie en met alle elementen in uw dossier, dient vastgesteld te worden dat in casu het feit dat u homoseksueel en hiv-patiënt bent niet noopt te besluiten tot de toekenning van een status van internationale bescherming in uw hoofde”*. De commissaris-generaal heeft aldus zowel verzoekers seksuele geaardheid als zijn positieve hiv-status overwogen en met deze twee elementen rekening gehouden.

Verzoeker citeert vervolgens uit en verwijst naar rapporten waaruit volgens hem blijkt dat homoseksuelen op voortdurende en systematische wijze worden gediscrimineerd. In dit verband stelt de Raad vast dat het niet volstaat te behoren tot een bepaalde sociale groep of tot bepaalde sociale groepen, maar dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, zoals terecht gesteld wordt in de bestreden beslissing. Van verzoeker mag dus worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Suriname.

Verder meent verzoeker dat discriminatie wordt getolereerd door de overheid en indien slachtoffers zich toch beroepen op overheidsdiensten, zij maatschappelijk worden uitgesloten. In dit verband dient te worden benadrukt dat verzoeker zijn betoog op geen enkele wijze concretiseert. Hij toont niet aan dat hij ooit omwille van een ingediende klacht maatschappelijk werd uitgesloten of dat hij omwille van een vrees hiervoor zou hebben nagelaten klacht in te dienen.

Volledigheidshalve blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij naar behoren werd behandeld door de politie – die op de hoogte was van zijn seksuele geaardheid – toen hij een periode had doorgebracht in een cellenhuis op beschuldiging van verduistering (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS), p. 10). Dit duidt er inderdaad op dat de autoriteiten gevoelig zijn voor deze kwestie en rekening houden met de situatie van homoseksuelen.

2.3.4.4. Verder wordt in de bestreden beslissing pertinent vastgesteld als volgt:

“Vooreerst kan erop gewezen worden op het feit dat uw houding absoluut niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de voorbije jaren meermaals naar Nederland reisde zonder er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zo reisde u voor uw definitieve komst naar Europa reeds naar Nederland in december 2014 en in september 2019 (CGVS, p. 11, 12). Deze beide reizen hadden tot doel om u te oriënteren, om te kijken of het wat voor u zou zijn om te blijven (CGVS, p. 12, 13). Ook voor u naar België kwam eind januari 2021, verbleef u voordien in Nederland sinds u Suriname verliet op 3 maart 2020 (CGVS, p. 13, 14). U diende nooit een verzoek om internationale bescherming in in Nederland. De reden dat u geen verzoek om internationale bescherming indiende in Nederland, dat u er van andere lotgenoten hoorde dat ze gewoon teruggestuurd werden naar Suriname (CGVS, p. 15), volstaat niet om uw nalaten te rechtvaardigen. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. De vaststelling dat u dit niet deed staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde. Ook het feit dat u na twee van uw reizen naar Nederland terugkeerde naar Suriname staat haaks op een beschermingsnood in uw hoofde aldaar. Dat u dit deed omdat de garantsteller via wie u uw visum bewam anders een boete kon krijgen (CGVS, p. 29), is niet in verhouding met de door u beweerde vrees. Dat u, die reeds sinds uw jeugd ontdekte dat hij homoseksueel was en die sinds 2015 op de hoogte is dat hij hiv-positief is - de twee redenen die u inroept als oorzaak voor uw verzoek om internationale bescherming -, ondanks het feit dat een van deze elementen of beide elementen reeds aanwezig waren ten tijde van uw eerdere verblijven in Nederland er toch geen verzoek om internationale bescherming indiende en zelfs meermaals terugkeerde naar Suriname (CGVS, p. 18, 21), roept vraagtekens op bij de ernst van de door u beweerde vrees. Hoewel u in maart 2020 naar Nederland reisde en aangaf dat het uw bedoeling was om Suriname definitief te verlaten en er nooit meer terug te keren (vragenlijst CGVS d.d. 23 mei 2022, punt 3.5), diende u pas op 9 mei 2022, i.e. meer dan twee jaar later, een verzoek om internationale bescherming in in België. Dergelijke laattijdigheid roept evenzeer vraagtekens op bij de ernst van de door u beweerde vrees. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze

beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u dit niet deed omdat u bang was omdat u van veel mensen hoorden dat ze een verzoek om internationale bescherming indienden en geweigerd werden, volstaat niet voor dit nalaten (CGVS, p. 14). Voorgaande vaststellingen betreffende uw houding zijn een zeer duidelijke indicatie dat u internationale bescherming omwille van uw leven als homoseksuele en hiv-positieve man niet noodzakelijk achtte en dat de door u aangekaarte problemen geenszins van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin."

Dat verzoeker na zijn verblijf in Europa terugkeerde naar Suriname, kan volgens hem niet aangenomen worden als een argument. Volgens hem is hij moeten vluchten omwille van een systematische en voortdurende discriminatie en niet omwille van een eenmalige gebeurtenis.

In dit verband stelt de Raad vast dat nu verzoeker zelf betoogt dat hij zijn land van herkomst is moeten ontvluchten omwille van een systematische en voortdurende discriminatie, niet kan worden ingezien waarom hij toch meerdere malen vrijwillig is teruggekeerd naar Suriname. Zijn houding stemt aldus niet overeen met zijn beweerde vrees. Het uiten van kritiek en het poneren van een eigen visie doen geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Verzoekers betoog in dit verband kan aldus de bevindingen van de bestreden beslissing niet in positieve zin doen ombuigen.

Daarbij komt dat verzoeker het motief ongemoed laat dat hij pas na meer dan twee jaar verblijf in Nederland en België een verzoek om internationale bescherming indiende, wat inderdaad een duidelijke indicatie vormt dat hij internationale bescherming omwille van zijn homoseksualiteit en Hiv-positief zijn niet noodzakelijk achtte.

2.3.4.5. In het verzoekschrift stelt verzoeker vervolgens dat hij gediscrimineerd werd op persoonlijk vlak, op het vlak van huisvesting, op het vlak van arbeid en op het vlak van vrijetijdsbesteding. Verzoeker gaat in dit verband echter geheel voorbij aan de uitgebreide motivering in dit verband in de bestreden beslissing. Hij beperkt zijn kritiek tot het feit dat zijn ondernemendheid niet tegen hem gebruikt kan worden, dat zijn tewerkstelling bij één werkgever (FHH) atypisch is omdat deze werkgever juist opkomt voor Hiv-positieven, dat zijn job bij G. van thuis uit was en dat zijn andere jobs van korte duur waren of in Frans-Guyana. Inzake zijn huisvesting stelt hij vele malen verhuisd te zijn en gediscrimineerd te worden. Hij meent dat de discriminatie op persoonlijk vlak en op vlak van vrije tijd onbesproken blijft.

In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker zich opnieuw beperkt tot het bekritisieren van de bevindingen van de bestreden beslissing, doch in gebreke blijft valabele argumenten aan te reiken die voormelde concrete vaststellingen betreffende de toegang tot de Surinaamse arbeidsmarkt in een ander daglicht plaatsen zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan. Waar verzoeker meent dat zijn tewerkstelling bij G. atypisch te noemen is aangezien dit van relatief korte duur was en hij vaak beroepsactiviteiten uitoefende buiten Suriname, stelt de Raad vast dat verzoeker volhardt in zijn asielmotieven, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Aangaande het motief van de bestreden beslissing inzake de huisvesting in Suriname stelt de Raad vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker betoogt dat de discriminatie op persoonlijk vlak en in de vrije tijd niet wordt behandeld in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat verzoeker eraan voorbij gaat dat de commissaris-generaal wel degelijk deze elementen heeft onderzocht en behandeld heeft in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing staat immers het volgende te lezen: *"Bovendien geeft u aan dat de relatie met uw moeder hersteld is sinds u in Europa bent (CGVS, p. 9, 10). Jullie bellen nu graag (CGVS, p. 10), al geeft u aan dat dit enkel het geval is omdat u nu hier bent en uw moeder minder de schande voelt (CGVS, p. 21). Bijkomend kan opgemerkt worden dat u nog steeds in contact staat met uw ex-collega's, ex-klasgenoten en met LGBT-ngo's (CGVS, p. 10). Gelet op het voorgaande blijkt bovendien geenszins dat u niet in staat zou zijn om uw leven (opnieuw) uit te bouwen, zoals u in het verleden ook deed. Dat u niets zou hebben bij een terugkeer naar Suriname gezien u al uw bezittingen verkocht doet hieraan, gelet op uw netwerk en uw ondernemingszin, geen afbreuk. Uit uw verklaringen blijkt dan ook niet dat u in het verleden nergens terecht kon noch dat u geen onderkomen zou kunnen vinden of een zelfstandig leven zou kunnen uitbouwen bij een terugkeer naar Suriname."*

“Met betrekking tot uw stelling dat u in Suriname niet zo vrij zou kunnen zijn (CGVS, p. 18, 19), dient er op gewezen te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u in Suriname relaties had met mannen en dat u uw seksuele geaardheid in zekere mate kon beleven. Zo had u in Suriname vier partners (CGVS, p. 22) en kon u samenwonen met uw partner N. (...) (CGVS, p. 5). U woonde ook enige tijd bij een klasgenoot die ook gay was en wiens ouders hiervan op de hoogte waren en die hem ondersteunden (CGVS, p. 5). U werkte van 2016 tot begin 2018 voor (...) die als doelgroep de LGBT-gemeenschap had (CGVS, p. 7). In zoverre u aangeeft dat u in Suriname niet met een man hand in hand over straat zou kunnen lopen (CGVS, p. 18), kan hieruit niet blijken dat dit voor u dermate fundamenteel is dat het de situatie in Suriname ondraaglijk zou maken.”

“Wat betreft de overige problemen met medeburgers die u aanhaalde - er werd naar u geschreeuwd en men maakte opmerkingen (CGVS, p. 9) -, dient vastgesteld te worden dat deze door u opgeworpen problemen geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uitmaken. Hoewel het door u aangehaalde gedrag van uw medeburgers laakbaar is, is dit onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan nog aangestipt worden dat uit het feit dat u aangaf dat het allerlaatste wat u deed in Suriname was om het land te verkennen, om op wandel te gaan in verschillende dorpen waar u nog nooit geweest was (CGVS, p. 11), niet meteen blijkt geeft van een vrees van u van uw medeburgers.”

Verzoeker uit geen kritiek op deze motieven.

2.3.4.6. Verzoeker laat volgende motieven van de bestreden beslissing ongemoeid zodat deze overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt: met betrekking tot verzoekers stelling dat hij in Suriname niet zo vrij zou kunnen zijn, dient erop gewezen te worden dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij in Suriname relaties had met mannen en dat hij er zijn seksuele geaardheid in zekere mate kon beleven; aangaande verzoekers homoseksualiteit kan nog aangestipt worden dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij naar behoren behandeld werd toen hij een periode heeft doorgebracht in het cellenhuis; uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij toegang had tot gezondheidszorg en dat hij in Suriname behandeld werd voor hiv, hetgeen volledig in lijn ligt met de beschikbare informatie; verzoekers aangehaalde problemen met zijn familie en/of medeburgers omwille van zijn seksuele geaardheid en/of omwille van zijn positieve hiv-status, leiden niet tot een nood aan internationale bescherming nu (a) verzoeker aangaande de geweldincidenten die door zijn familie werden gepleegd verschillende verklaringen heeft afgelegd; (b) de geweldincidenten die wel zouden hebben plaatsgevonden, met name het geweld vanwege zijn vader, dateren van meer dan tien jaar geleden; (c) inzake de documenten die verzoeker heeft neergelegd om zijn verklaringen inzake de mishandeling vanwege zijn familie te ondersteunen, dient te worden vastgesteld dat deze aan overtuigingskracht missen; (d) het feit dat verzoeker na zijn reizen naar Nederland terugkeerde naar Suriname heeft als gevolg dat de ernst van een eventuele nood aan internationale bescherming volledig wordt ondermijnd; betreffende het feit dat hij gewag maakte van mondelinge bedreigingen door families van cliënten en een incident dat plaatsvond toen hij op de bus zat, waarbij hij en een collega werden aangevallen, moet worden vastgesteld dat dit er niet toe noopt dat er besloten dient te worden tot een nood aan internationale bescherming. Dit was immers een eenmalige gebeurtenis binnen de context van zijn toenmalige werk voor F. dat hij uitvoerde tot 2018; wat betreft de overige problemen met medeburgers, dient te worden vastgesteld dat deze geen vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming uitmaken; verzoekers verwijzing naar het feit dat hij omwille van zijn werk bij F. in de kijker zou gelopen zijn en vies bekeken zou worden, dient te worden benadrukt dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij geen problemen meer heeft gekend nadat hij niet meer voor F. werkte. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat hij specifieke problemen kende of zal kennen omwille van het opkomen of het uitvoeren van activiteiten voor de LGBT-gemeenschap. Dat alles dunder is geworden en er hogere kosten zijn vormt evenmin een element waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar Suriname persoonlijk een bijzonder risico loopt op systematische discriminatie; betreffende het misbruik waarbij hij in de periode van 2000 tot 2005 slachtoffer werd door toedoen van een dominee, moet worden vastgesteld dat er geen actuele nood aan internationale bescherming in zijn hoofdte valt af te leiden; aangaande verzoekers stelling dat hij in België veel vriendelijker wordt behandeld en wat betreft zijn gezondheid beter wordt opgevolgd dan in Suriname, dient te worden aangestipt dat dit geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch met de criteria inzake de subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

2.3.4.7. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen

als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.9. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens het persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET